

Sygn. akt III AUa 1228/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 stycznia 2024 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Marta Sawińska

Protokolant: Emilia Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 4 stycznia 2024 r. w Poznaniu na posiedzeniu niejawnym

sprawy **B. S.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

o dalszą rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Koninie

z dnia 21 września 2023 r. sygn. akt III U 62/23

oddala apelację.

	Marta Sawińska	
--	----------------	--

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 grudnia 2022 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. odmówił B. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu organ rentowy podkreślił, że przeprowadzone badanie przez Komisję Lekarską doprowadziło do wydania orzeczenia w dniu 18 listopada 2022r., w którym nie stwierdzono niezdolności do pracy wnioskodawcy. Orzeczenie Komisji Lekarskiej jest integralną częścią decyzji, wobec czego brak podstaw do przyznania prawa do renty.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył B. S. domagając się jej zmiany i przyznania jemu prawa do dalszej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Podał, że jest osobą schorowaną i niezdolną do podjęcia pracy. Leczy się psychiatrycznie, ale efekty są małe.

Wyrokiem z 21 września 2023 r. Sąd Okręgowy w Koninie (sygn. III U 62/23) zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres pięciu lat, poczynając od daty wstrzymania wypłaty świadczenia.

Powyższy wyrok zapadł w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

B. S. urodzony w dniu (...) złożył w dniu 25 sierpnia 2022r. wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Wnioskodawca miał przyznane prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy począwszy od 25 lipca 2005r. do 30 września 2022r.

W orzeczeniu z dnia 18 listopada 2022r. Komisja Lekarska ustaliła, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

Na podstawie powyższego orzeczenia, zaskarżoną decyzją z 29 grudnia 2022r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. odmówił wnioskodawcy prawa do dalszej renty z tytułu niezdolności do pracy.

U wnioskodawcy rozpoznano: ograniczone zaburzenia osobowości i nastroju, agorafobie, ZZA w abstynencji. Wnioskodawca w związku z zaburzeniami zdrowia psychicznego pozostaje pod stałą opieką lekarza psychiatrii od 1996r. U wnioskodawcy utrzymują się zaburzenia nastroju zapoczątkowane zespołem zależności alkoholowych, obecnie utrzymuje od wielu lat abstynencję. Aktualnie występują u wnioskodawcy utrwalone zaburzenia osobowości i nastroju o lękowo depresyjnym charakterze i organicznym podłożu co dokumentują badania do sprawy i poprzednie diagnozy psychologiczne. Wnioskodawca funkcjonuje w ograniczonym repertuarze aktywności, unika funkcjonowania społecznego z powodów lękowych, nadal utrzymują się deficyty poznawcze obniżające wydajność odwołującego się.

Wnioskodawca, zdaniem biegłych psychiatry i psychologa, nadal jest niezdolny do pracy w obszarze posiadanych kwalifikacji. Biegłe zawnioskowały częściową niezdolność do pracy na okres pięciu lat. Zastrzeżenia do opinii biegłych psychiatry i psychologa, złożył pozwany ZUS, podkreślając, że z opisu badanego nie wynikają okoliczności uzasadniające długotrwałą niezdolność do pracy. Pogorszenie stanu mentalnego może być leczone w ramach czasowej niezdolności do pracy.

Pozwany organ rentowy podkreślił, że wnioskodawca nigdy nie był hospitalizowany z powodów psychiatrycznych, jest aktywny zawodowo. Nadto konsultant pozwanego nie stwierdził niezdolności do pracy.

Biegli sądowi w odpowiedzi na zarzuty ponownie podtrzymali opinie główną a dodatkowo zaznaczyli, że mimo długoletniego leczenia nie nastąpiła poprawa stanu zdrowia wnioskodawcy. U wnioskodawcy występuje wtórne obniżenie sprawności funkcji poznawczych i utrwalone objawy depresyjno-lękowe z ograniczonym znacznie funkcjonowaniem społecznym.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd I instancji wydał zaskarżony wyrok, w którym zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres pięciu lat, począwszy od daty wstrzymania wypłaty świadczenia.

Na wstępie rozważań prawnych Sąd Okręgowy podkreślił, że odwołanie B. S. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

W dalszej części uzasadnienia Sąd Okręgowy zacytował treść art. 57 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Następnie wskazał, że w myśl art. 12 ust. 1, 2 i 3 ww. ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Sąd Okręgowy podkreślił, że rozstrzygnięcie o zasadności bądź nie, odwołania wnioskodawcy od decyzji organu rentowego odmawiającej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wymagało ustalenia, czy u wnioskodawcy istnieje częściowa lub całkowita niezdolność do pracy. Zaznaczył, że pozostałe przesłanki do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy zostały spełnione przez wnioskodawcę, czego organ rentowy nie kwestionował. W ocenie Sądu I instancji opinia biegłego lekarza psychiatrii i psychologa sporządzona w niniejszej sprawie dała podstawy do

stwierdzenia, że wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy. Z opinii tej wynika, że okres niezdolności do pracy u odwołującego trwa od daty ustania poprzednich świadczeń przez pięć lat.

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres pięciu lat, począwszy od daty wstrzymania świadczenia.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pozwany organ rentowy zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

1. naruszenie przepisu postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i uznanie opinii biegłych psychiatry i psychologa za miarodajną i wiarygodną, pomimo, że opinia ta nie uzasadnia uznania odwołującego za osobę częściowo niezdolną do pracy - co miało wpływ na wynik sprawy poprzez zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie odwołującemu prawa do wnioskowanego świadczenia,
2. naruszenie art. 235¹ § 1 pkt 5 k.p.c. w zw. z art. 286 k.p.c. poprzez pominięcie wniosku dowodowego organu rentowego o przeprowadzenie dowodu z opinii innych biegłych psychiatry i psychologa na okoliczność ustalenia, czy odwołujący jest niezdolny do pracy,
3. naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 57 ust. 1 w zw. z art. 12 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz.U. z 2023 r. poz. 1251) poprzez ich zastosowanie w niniejszej sprawie i przyznanie odwołującemu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres 5 lat, poczynając od daty wstrzymania wypłaty świadczenia.

W oparciu o powyższe zarzuty organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania oraz zasądzenie od odwołującego na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych

Odwołujący w odpowiedzi na apelację organu rentowego wniósł o jej oddalenie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wniesioną przez organ rentowy apelację uznać należy za bezzasadną.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, a zebrany materiał dowodowy poddał wszechstronnej ocenie z zachowaniem granic swobodnej oceny dowodów przewidzianej przez art. 233 § 1 k.p.c. Na tej podstawie Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, z których wyprowadził prawidłowe wnioski. Sąd Odwoławczy w pełni podziela te ustalenia, jak również rozważania prawne leżące u podstaw zaskarżonego wyroku, a w konsekwencji przyjmuje je za własne.

Poza sporem było uprawnienie odwołującego do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do dnia 30 września 2022r.

Istota sporu sprowadzała się zatem do jedynie rozstrzygnięcia czy odwołujący B. S. jest nadal niezdolny do pracy.

Na wstępie Sąd Apelacyjny przypomina, że art. 57 ust. 1 ustawy emerytalnej stanowi, że renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy;
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Ustęp 2 tejże ustawy stanowi, że przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który został uznany za niezdolnego do pracy, jeżeli spełni on warunek tzw. czasu zajścia ryzyka (niezdolności do pracy) oraz posiada wymagany staż ubezpieczeniowy.

Zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych określa, że niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Zgodnie z art. 61 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

Przywrócenie prawa do renty następuje ex lege w razie ponownego powstania niezdolności ubezpieczonego do pracy w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa przysługującego mu uprzednio, jeżeli prawo to ustało wskutek ustąpienia niezdolności do pracy (por. wyroki SN: z dnia 7 listopada 2001 r., II UKN 565/00, z dnia 20 lutego 2006 r., I UK 170/05).

Renta przywrócona na podstawie tego przepisu nie oznacza innej, nowej renty, lecz to samo świadczenie, do którego prawo poprzednio ustało, a wyłączną przesłanką „odzyskania” prawa do świadczenia po jego uprzednim ustaleniu wskutek odzyskania zdolności do pracy jest ponowne zaistnienie tylko jednej z przesłanek warunkujących prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, jaką jest niezdolność do pracy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 7 lipca 2020 r., III AUa 267/20).

Wyrokując w sprawie Sąd Okręgowy nie naruszył przepisów prawa materialnego i procesowego, które miałyby wpływ na powyższe rozstrzygnięcie.

Dla skuteczności zarzutu naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności strona skarżąca powinna wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Pozwany temu zadaniu nie sprostał. Możliwość zakwestionowania oceny dowodów w postępowaniu apelacyjnym jest ograniczona i sprowadza się do sytuacji, w których skarżący wykaże, że ocena ta była rażąco wadliwa lub oczywiście błędna. Organ rentowy nie wykazał, aby sporządzone opinie były wewnątrznie sprzeczne i niezgodne z ustalonym stanem faktycznym, ani też by badania dokonywane przez biegłych zostały przeprowadzone w sposób nieprawidłowy i nie uwzględniały wszystkich okoliczności sprawy.

Sąd Okręgowy przeprowadził prawidłowe postępowanie dowodowe z udziałem biegłych sądowych zgodnie z zasadami określonymi w art. 227 k.p.c. nakazującym by przedmiotem dowodu były fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie.

Na tej podstawie Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, co do stanu zdrowia odwołującego. W sprawie przeprowadzono dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych: psychiatry lek. med. D. J. i psychologa mgr M. K. Sąd I instancji wyraźnie wskazał z jakich powodów podziela wnioski orzecznicze opinii.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie doszło do naruszenia przepisów prawa procesowego, tj. 235² § 1 pkt 5 k.p.c. poprzez pominięcie wniosku dowodowego organu rentowego o przeprowadzenie dowodu z opinii innych biegłych psychiatry i psychologa albowiem Sąd I instancji słusznie stwierdził brak podstaw do powoływania dowodu z opinii innych biegłych psychiatry i psychologa, gdyż dotychczasowa opinia ww. biegłych sporządzona na potrzebę niniejszego postępowania okazała się wystarczająca do wydania rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Opinia ta

stanowi miarodajny i wiarygodny dowód w sprawie, gdyż wydana została przez lekarzy specjalistów, a ponadto poprzedzona została analizą dokumentacji lekarskiej wnioskodawcy i jego bezpośrednim badaniem. Sąd Apelacyjny podkreśla, że z opinii biegłych specjalistów wynika, że stan zdrowia odwołującego nie uległ takiej poprawie by zakwalifikować go jako osobę zdolną w pełni do podjęcia pracy zarobkowej.

Sąd Apelacyjny wskazuje, że w ocenie biegłych odwołujący jest nadal, nieprzerwanie częściowo niezdolny do pracy. Biegli nie widzą poprawy stanu jego zdrowia zwłaszcza w sytuacji, gdy niemal od 17 lat przebywa na świadczeniach rentowych z tym samym rozpoznaniem (świadczenie rentowe od 25 lipca 2005 r. do 30 września 2022r.).

Podkreślenia wymaga, że pozwany nie wykazał na czym polega poprawa stanu zdrowia odwołującego w stosunku do wcześniejszej oceny dokonanej przez pozwanego a będącej podstawą przyznania mu prawa do renty. Co więcej, biegli zgodnie uznali, że obecnie trudno jest mówić o jakiejś istotnej poprawie stanu zdrowia odwołującego. U wnioskodawcy rozpoznano: ograniczone zaburzenia osobowości i nastroju, agorafobie, ZZA w abstynencji. W związku z zaburzeniami zdrowia psychicznego pozostaje pod stałą opieką lekarza psychiatry od 1996r. Aktualnie występują u wnioskodawcy utrwalone zaburzenia osobowości i nastroju o lękowo depresyjnym charakterze i organicznym podłożu co dokumentują badania do sprawy i poprzednie diagnozy psychologiczne. Odwołujący funkcjonuje w ograniczonym repertuarze aktywności, unika funkcjonowania społecznego z powodów lękowych, nadal utrzymują się deficyty poznawcze obniżające wydajność odwołującego się. W ocenie biegłych sądowych lekarzy psychiatry i psychologa odwołujący jest nadal osobą częściowo niezdolną do pracy, co uzasadnia przyznanie mu prawa do renty na okres pięciu lat poczynając od daty wstrzymania wypłaty świadczenia.

Sąd Apelacyjny zaznacza, że pozwany organ rentowy w toku postępowania zarzucił, że odwołujący nigdy nie był hospitalizowany z powodów psychiatrycznych i jest aktywny zawodowo, a nadto konsultant pozwanego nie stwierdził niezdolności do pracy. W ocenie Sądu Apelacyjnego powyższe zastrzeżenia pozostają bez wpływu dla wydanego w sprawie rozstrzygnięcia, albowiem biegli w odpowiedzi na zarzuty pozwanego podtrzymali opinie główną, a dodatkowo zaznaczyli, że mimo długoletniego leczenia nie nastąpiła poprawa stanu zdrowia odwołującego.

Sporządzone w sprawie opinie biegłych spełniają kryteria jakim powinna odpowiadać opinia stanowiąca dla Sądu podstawę do stanowczych ustaleń. Granicę obowiązku prowadzenia przez Sąd postępowania dowodowego wyznacza, podlegająca kontroli instancyjnej, ocena czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy.

W ocenie Sądu Apelacyjnego postępowanie dowodowe, jakie przeprowadził Sąd I instancji na okoliczność stanu zdrowia odwołującego dało jednoznaczną odpowiedź na pytanie o dalszą zdolność odwołującego do pracy i nie istniała w postępowaniu przed Sądem I instancji potrzeba powołania innych biegłych, ani dalszego uzupełniania opinii. Nie istniała ona również w postępowaniu przed Sądem II instancji. Potrzeba taka powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii. W podobnym tonie wypowiedział się też Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 16 września 2009 r., sygn. I UK 102/09, i z dnia 15 lutego 1974 r., sygn. II CR 817/73 wskazał, iż Sąd rozpatrujący sprawę ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszych biegłych lub z opinii instytutu tylko wtedy, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas gdy opinia złożona do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności.

W postanowieniu z dnia 24 marca 2020 r. I UK 131/19 Sąd Najwyższy orzekł, iż specyfika dowodu z opinii biegłego polega m.in. na tym, że art. 278 § 1 k.p.c. uprawnia sąd do dopuszczenia dowodu z opinii biegłego lub biegłych, jeżeli w sprawie istnieje potrzeba wyjaśnienia okoliczności wymagających wiadomości specjalnych, a ponadto do zażądania ustnego uzupełnienia opinii złożonej na piśmie, w sytuacji gdy opinia nie jest wyczerpująca lub też gdy z innych względów, według oceny sądu, wymaga uzupełnienia lub wyjaśnienia. Opisane instrumenty procesowe mogą być wykorzystywane stosownie do potrzeb ujawniających się w konkretnej sprawie, przy czym potrzebą taką nie może być jedynie przeświadczenie strony, że dalsze opinie pozwolą na udowodnienie korzystnej dla niej tezy. W judykaturze można uznać za utrwalony pogląd, że samo niezadowolenie strony z oceny przedstawionej przez biegłych nie uzasadnia potrzeby dopuszczenia przez sąd dowodu z opinii innych, kolejnych biegłych, zwłaszcza zaś, gdy wydane przez biegłych

opinie wyjaśniają istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, a ich fachowość i rzetelność nie została w żaden sposób podważona.

Słusznie Sąd I instancji nie uwzględnił dalszych wniosków dowodowych składanych w sprawie przez pozwanego.

Podzielając ocenę Sądu Okręgowego co do wydanych opinii oraz brak potrzeby dalszego uzupełniania postępowania dowodowego, Sąd Apelacyjny również nie znalazł podstaw do przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych specjalistów psychiatry i psychologa w postępowaniu apelacyjnym. W ocenie Sądu Apelacyjnego przeprowadzenie dowodu z opinii innych biegłych byłoby zbędne, albowiem w niniejszej sprawie co do stanu zdrowia odwołującego wypowiedzieli się biegli sądowi specjaliści z zakresie chorób występujących u odwołującego, którzy w opinii byli zgodni co do dalszej częściowej niezdolności do pracy odwołującego.

W świetle powyższego, Sąd Apelacyjny uznał, że ustalenia faktyczne poczynione w niniejszej sprawie były wystarczające do prawidłowego jej rozstrzygnięcia. Z zebranych dowodów Sąd I instancji wyprowadził należycie uzasadnione wnioski.

Sąd nie może czynić ustaleń sprzecznych z opiniami biegłych, jeśli są one prawidłowe i jeżeli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym.

W ocenie Sądu Apelacyjnego opinie sporządzone przez biegłych sądowych są rzetelne, nie zawierają braków, wyjaśniają wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, a wynikające z nich wnioski logiczne i prawidłowo uzasadnione. Odnoszą się do okoliczności stanu zdrowia odwołującego jak i okoliczności wynikających z całokształtu dokumentacji i uwzględniają kwalifikacje zawodowe odwołującego. Wszelkie wątpliwości zgłoszone w toku postępowania zostały szczegółowo wyjaśnione, a konkluzjom biegłych nie przeciwstawiono rzeczowych argumentów medycznych, mogących podważyć ich wiarygodność.

Wskazać trzeba, że opinia biegłych dostarcza sądowi wiedzy specjalistycznej koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenie rentowe, w tym rodzaju występujących schorzeń, stopnia ich zaawansowania i nasilenia związanych z nimi dolegliwości, stanowiących łącznie o zdolności do wykonywania zatrudnienia lub jej braku. Sąd nie może - wbrew opinii biegłych - oprzeć ustaleń w tym zakresie na własnym przekonaniu (wyrok SN z dnia 14 marca 2007 r., III UK 130/06). Skoro zatem opinia biegłych była jednoznaczna i zrozumiała, a pozwany organ rentowy nie zakwestionował jej skutecznie, nie było podstaw do przeprowadzenia dowodu z opinii innego zespołu biegłych.

Reasumując, Sąd Okręgowy dzieląc treść wydanych opinii, zasadnie uczynił je podstawą swoich ustaleń. Biegli jednoznacznie stwierdzili, a Sąd Apelacyjny tę ocenę, jako profesjonalną, logiczną i znajdującą potwierdzenie w wynikach badania odwołującego zaakceptował, że odwołujący jest nadal okresowo częściowo niezdolny do pracy zgodnej z kwalifikacjami.

Zatem zarzuty apelacji w świetle szczegółowych wyjaśnień biegłych zaprezentowanych w opinii, są nietrafne i stanowią jedynie bezzasadną polemikę z wnioskami tych opinii.

W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu Apelacyjnego brak jest podstaw do uznania, że Sąd I instancji dokonał błędnej oceny materiału dowodowego, jak też brak jest podstaw do uznania, iż przepisy prawa materialnego zostały w sprawie niewłaściwie zastosowane.

Z tych względów Sąd Odwoławczy, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację, jako bezzasadną.

sędzia Marta Sawińska